

γνωρίζων, ὅτι ὁ στρατιώτης τῆς ἐλευθέρας πατρίδος, εἶναι συγχρόνως καὶ πολίτης, ἐπετύχχανε πάντοτε, ἵνα διακρίνη ἀμφοτέρω τὰ καθήκοντα, προσθέτων εἰς τὸ ὄνομά του, διὰ τῆς ἰδίας προσωπικῆς αὐτοῦ ἐπιβολῆς, νέαν ἰδιάζουσαν αἴγλην εἰς τὸ κυρίως στρατιωτικὸν αὐτοῦ καθήκον.

Ἐὰν κατὰ τὴν στείραν ἐποχὴν στρατιωτικῶν πράξεων, ἣν πρὸ ἐτῶν διέρχεται τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, καὶ ὁ **Β. Μαλάμος**, ἀποχωρισθεὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ μετὰ βαθυτάτου πόνου, δὲν συναπεκόμισε δάφνας καὶ σήματα ἀνδρείας, κατέλιπεν ἐν τούτοις τιμητικούς τίτλους ἀτομικῆς χρησιμωτάτης ἐργασίας ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς μορφώσεως Αὐτοῦ. Ἀτυχῶς ἀπετέλεσε καὶ οὗτος μέρος στρατοῦ, ὅστις φέρει μὲν πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς εὐφυΐας, τῆς ἰκανότητος, τοῦ πατριωτισμοῦ, τῆς φιλοτιμίας, ἢ ἀναδειχθῆ ἀντάξιός τῆς Πατρίδος ἐν τῇ συνεχίσει τοῦ ἔργου τῶν πατέρων ἡμῶν, ἀλλ' ὅστις μέχρι τούδε δὲν ἠτύχησε νὰ εἶρη στάδιον ἐοῦρ ἑνεργείας εἰς ἐπιτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ του. Ἐὰν δὲν διεκρίθη ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ὁ **Βασίλειος Μαλάμος**, τὸ πταῖσμα δὲν εἶναι ἰδικόν του. Εὐρέθη εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ στρατός εἶχε καταδικασθῆ εἰς ἀδράνειαν. Παρῆλθεν ὁ βίος του ἄνευ πολεμικῆς δράσεως, ἀφῆκεν ὁμῶς μνημεῖα ἀνεπίληστα εὐόρκου στρατιωτικῆς ζωῆς, φιλοτίμως ἀναλωθείσης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.

ΤΟΙΣ ΣΕΠΤΟΙΣ ΣΥΖΥΓΟΙΣ Κ. Κ.

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Ἐπὶ τῇ πέμπτῃ καὶ εἰκοστῇ ἐπετηρίδι τοῦ γάμου αὐτῶν).

Κοινῶ σὺν στεφάνῳ θυόεντα νηὸν προλιποῦσι
πέντε πρὸς εἴκοσι νῦν ἔστιν ὑμῖν ἔτεα
οἶκον δ' οὕτως εὐχαρίτων ἀγαθῶν τε νεοσσῶν
πήξαντες, βιοτῆς χρηστῆς ἔσπε τύπος
πάντα γὰρ ἂν τις ἴδοι παρ' ὑμῖν, ἃ νομίζεται χρυσά,
εὐγένειῳ ἔρατῆν, ἤθεα, σωφροσύνην,
ἔξοχ' εὐεργεσίην, ἀγαθοῖσι γὰρ ἔσχετ' ἐπ' ἔργοις
πρόφρονα θυμόν, ἀεὶ θ' ἠδέσθ' εὐποιήν
τοῦνεκα τὴν δ' εὐχὴν θεὸς οὐκ ἀτέλεστον ἔασει,
ἐλπίδας ἀμφοτέρων μήποτε βασκανίης
ἄμμα λάβοι, παῖδων δ' ἐνὶ καισὶ γένοιτο τόδ' ἡμαρ
χάρμ' ὁμοῖον καὶ νῦν, τερπομένων ὑμῶν.

(Ἐν Τεργέστῃ τῇ 16ῃ Δεκεμβρίου 1891)

† Δ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Σ.Δ.Π.Σ. Ὁ ἀείμνηστος Δημήτριος Ἀντωνόπουλος, οὗ τὴν Εἰκόνα καὶ τὴν Βιογραφίαν δημοσιεύει ἐν τῷ παρόντι τόμῳ ἡ «Ποικίλη Στοά», πλὴν τῆς μεγάλῃς φιλολογικῆς Αὐτοῦ ἀξίας, ἐνεῖγε καὶ ποιητικῆς ἐμπνεύσεως ἀληθῆ ἔξαρσιν. Πλείστα εὐρεθέντα χειρόγραφα τοῦ Ἀνδρὸς μαρτυροῦσιν, ὅτι ὁ Δ. Ἀντωνόπουλος δὲν ἔστερεῖτο φαντασίας, ἐξίσου μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης θεραπέων τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Μοῦσαν.